

MISSUR

KATA

ringt at góðkenna hendan øðrvísi veruleikan.

Jógvan sigur, at ímóti sumri gera Jákup og hann av at fara heim til Føroya at ferðast.

- Tað var gott at vera í Føroyum eina tíð tað summarið og at vera saman við vinum og kenningum í Fuglafirði og á Kambsdali, í Suðuroy og í Havn hjá familju. Tað var ein góður linni hjá okkum, sigur hann.

Jólini í 1998, tey fyrstu jólini eftir at Jónfríð doyði, hildu tey í Sønderborg hjá Marjuni, systir Jógvan, og tað vóru eini góð og hugnalig jól

- Men tankarnir vóru nógv hjá teirri elskaðu, sum vit høvdu mist og vit grótu eisini og tosaði um Jónfríð.

Meining kom inn í tómrúmið

Jógvan sigur, at gerandislívið hevði nú verið øðrvísi í eitt ár. Tómléikan innan í sær, føldi hann týðiliga, hóast okkurt, sum gav meining var komið í tómrúmið.

- Vit vóru framvegis ofta saman, eitt nú um vikuskiftunum.

- Jógvan sigur, at hann fór at tosa við børnini um, at hann kundi kanska hugsað sær at flutt aftur til Fuglafjarðar, og tað vardi ikki so leingi, so var tað avgjørt.

Vit pakkaðu eina bingju við tí mesta, vit høvdu havt niður við fyra ár frammanundan. Eg segði farvæl á arbeiðsplássinum, har eg hevði verið í næstan trý ár, og Jákup segði farvæl við sínar floksfelagar og lærarar, har hann hevði verið í fyra ár.

Jógvan fór aftur í sitt gamla arbeiði í Fuglafjarðar skúla, og Jákup fór í sín gamla flokk, nú í 10 flokk.

- Upp á nógvar mátar var tað gott at vera aftur í Fuglafirði. Men gerandisdagurin var framvegis øðrvísi, og lívið gav ikki meining hvønn dag. Eg hevði í ávísan mun funnið útav, at eg kundi ikki arbeiða sorgina burtur, og eg kundi heldur ikki syrgja og gráta hana burtur.

– Eg havi mist nøkur av mínum kær, men lívið, eg hevði saman við teimum, missi eg ikki, sigur Jógvan Dahl. Eina náttina vaktu tveir politistar hann og fortaldu honum, at konan var deyð í eini ferðsluvanlukku.

Men eg kundi liva hvønn dag, og vera saman við teimum, sum eg vardi av, og teimum, eg elskaði – og saman við teimum, eg arbeiddi saman við– og saman við vinfólki.

- Og eg kundi royna at gera tað, sum eg føldi gav meining.

Jógvan sigur, at stutt eftir jarðarferðina, sendi beiggi hansara, Magnus, honum eitt kinesiskt orðatak, sum sigur: Tú kann ikki forða sorganna fuglum at flúgva uppi yvir høvdinum á tær, men tú kann forða teimum í at byggja reiður í hárinum.

Longdist eftir eini kvinnu

Jógvan sigur, at hann veit ikki, hvussu tilvitaður hann

var um sína støðu, og hvat hann vildi. Men hann heldur, at hann longdist eftir einari kvinnu at vera saman við, – bæði í gerandisdegnum og um øll lívsins viðurskipti.

Hann møtti Maluni Mohr í Havn, hon var lærari í Hoyvík, og var einsimøll við Høgna, sum var 12 ára gamal.

- Vit blivu góð og vildu gegin vera saman, so nógv tað lat seg gera.

Men áðrenn tað var so leiðis alment, mátti jógvan tosa við Jákup og fortelja honum, at hann hevði møtt eini damu í Havn.

- Tað gjørdi eg eitt kvøldi, tá hann var farin í song og lá og las.

Jógvan visti, at tað kundi verða ein ring samrøða, tí

hann hevði verið í somu støðu, tá ið hann var smádrongur.

Mamma hansara var deyð, tá ið hann var níggju ára gamal, men eitt kvøldi kom pápi hansara og setti seg á songarstokkin hjá honum, og spurdi, hvat hann helt um tað, at hann skuldi giftast aftur við einu konu, hann hevði møtt.

- Eg brast út úr í sjóðheitan grát, tí eg helt, at pabba og mamma hoyrdu saman, sjálvt um hon var deyð trý ár frammanundan.

- Men eg tosaði so við Jákup og segði, at daman, eg hevði møtt, æt Malan Mohr, hon átti ein 12 ára gamlan son, og hon var lærari.

- So sigur Jákup: Pabba, eg

eri eisini blivin forelskaður, og gentan eitur eisini Mohr til eftirnavn. Eg má siga, at tann samtalan við Jákup var ikki trupul, sigur Jógvan.

Nakað seinni fluttu Malan og Høgni til Fuglafjarðar at búgva hjá teimum. Malan fekk arbeiði í Fuglafjarðar skúla, og Høgni fór í 6. flokki.

- Bæði Malan og eg høvdu havt hvør sitt lív frammanundan, og tað var ikki bara sum at siga tað at byggja eitt felagslív og ein gerandisdag saman.

- Tað var vissuliga heldur ikki lætt hjá Høgna og Jákupi at finna útav tí. Aldursmunurin var trý ár, men serliga avbjóðandi var tað fyri Høgna at koma í eitt heilt nýtt umhvørvi við

nýggjum skúla og nýggjum vinum. Men vit royndu okkara besta, og royndu at finna felags stev í okra nýggju familju.

- Malan segði nakrar ferðir í fyrstuni, at hon helt ikki, at eg var komin nóg langt í míni sorg, til at eg var til reiðar til eitt lív saman við henni. Eg fortaldi ofta um mitt lív saman við Jónfríð, tá eg var saman við fólki, eisini tá ið Malan var við. Eg havi spurt meg sjálvan, bæði tá og nú, hví eg hevði so stóran tørv at siga frá mínum fyrra lívi. Tað fellur mær lætt at vera opin um meg sjálvan. Men at tosa um fortíð og vanlagnu - var tað fyri at fáa samkenslu frá fólki? – ella var tað terapi fyri meg at fortelja um hetta? Tað dugi eg illani at svara uppá, sigur Jógvan Dahl.

Sorgin er ein eyrmeiki

Jógvan og Malan keyptu hús í Fuglafirði og settu tey í stand, og uppá nógvar mátar høvdu tey gott har. Men Malan treivst kortini ikki væl. Hon er havnarkona við stórum H, og restin av familjuni var í Havn.

Tí fluttu tey til Havnar í 2005, tá ið tey keyptu barnaheimið hjá Maluni í Kardamummubýnum, og har búgva búgva tey framvegis.

Malan og hann hava nú livað saman í 16 ár. Tey hava tað gott saman við teimum fyra børnunum og átt ommu- og abbaørnum.

- Gerandislívið hevur nú verið øðrvísi í skjótt 18 ár. Sorgin kennist í dag sum ein eyrmeiki og ein hugsan við sorgblidni um tað, sum ikki skuldi vera, sigur Jógvan Dahl.

- Sorg er mín kærleiki til teirra, sum eg ikki longur eri saman við. Nøkur av mínum kær, havi eg mist, men lívið, sum jeg hevði saman við teimum, missi eg ikki, sigur hann. Hann hendar við orðunum í filminum hjá Wim Wenders, Himmalin yvir Berlin, har tað verður sagt: Einaferð var tað – og tí fer tað altíð vera.